

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ

Στη Μέση Ανατολή

Θόδωρος Μαράκης

Όλα όσα, χθες και σήμερα, διαδραματίζονται στη Συρία, με τους εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, τραυματίες και τα εκατομμύρια εκτοπισμένους, τις καταστροφές στις υποδομές, στα σπίτια, τους Άσαντ χθες και τους Ισλαμιστές (τζιχαντιστές) σήμερα, είναι η **τιμωρία!!** Γιατί το εργατικό και λαϊκό κίνημα δεν μπόρεσε να χτίσει ένα μαζικό επαναστατικό κόμμα όπου θα αξιοποιούσε τις επαναστατικές καταστάσεις που του παρουσιάστηκαν τόσο στο μακρινό παρελθόν όπως και πρόσφατα -2011 Αραβική Άνοιξη- για να πάρει την εξουσία και να εγκαθιδρύσει ένα γνήσιο σοσιαλιστικό σύστημα—καμία σχέση με αυτό της ΕΣΣΔ. Και αυτό είναι το έγκλημα!!

Ηθικός αυτουργός και δράστης, αυτός που εμπόδισε το εργατικό και λαϊκό κίνημα να πάρει την εξουσία, ο μεγάλος απών της Αραβικής Άνοιξης και από τις πρόσφατες δραματικές εξελίξεις, **ο σταλινισμός, με το εκτελεστικό του όργανο το Κάπα Κάπα Συρίας!!**

Αυτό μας διδάσκει η ιστορία του στην οποία και θα αναφερθούμε:

Ιδρύθηκε το 1924 ενιαίο κομμουνιστικό κόμμα Λιβάνου -Συρίας -τότε Λίβανος - Συρία ήταν ενιαίο κράτος κάτω από την γαλλική κυριαρχία— μέχρι το 1943 όπου σχηματίστηκαν δύο ανεξάρτητα κράτη όπως σήμερα γνωρίζουμε, Συρία και Λίβανος. Οπότε είχαμε δυο κάπα κάπα Συρίας και Λιβάνου.

Ένας Λιβανέζος κομμουνιστής ο Φουαντ αλ Σαμάλι θα είναι αυτός που θα μετατρέψει τις ομάδες διανοουμένων, που κινούνταν προς τον κομμουνισμό, σε πραγματική κομμουνιστική οργάνωση με ρίζες στην εργατική τάξη και τα πληβειακά στρώματα. Είναι αυτός που οργανώνει το Συνδικάτο Καπνεργατών και μαζί με άλλα σωματεία οργανώνουν το 1925 την Ανώτατη Επιτροπή Συνδικάτων.

Η εξέγερση ενάντια στους Γάλλους αποικιοκράτες το 1925, θα βρει το νεαρό κόμμα αδύναμο για να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο και να καθοδηγήσει την εξέγερση. Ωστόσο την υποστηρίζει και γι αυτό οι Γάλλοι το θέτουν εκτός νόμου. Το 1926 ολόκληρη η ηγεσία του κόμματος θα συλληφθεί από τους Γάλλους. Θα ξαναρχίσουν την δράση τους στην παρανομία το 1928 όταν θα αποφυλακιστούν, με τον Σαμάλι να εκλέγεται γενικός γραμματέας.

Η οικονομική κρίση που απλώνεται μετά το Κραχ του 1929 θα αγριέψει τους αγώνες. Την περίοδο

1930—33 με τους μεγάλους αγώνες στις τάξεις του κόμματος κερδίζονται μια σειρά νέοι αγωνιστές.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς θα κληθούν στη Μόσχα για “μετεκπαίδευση” μιας και τα νεαρά κόμματα είχαν ξεκινήσει με επαναστατικές αρχές. Η σταλινική αντεπανάσταση που είχε επικρατήσει στην ΕΣΣΔ ήθελε κόμματα φερέφωνα της πολιτικής της και ηγεσίες απόλυτα πιστές στην καθοδήγηση της Μόσχας.

Το ξεκίνημα της σταλινοποίησης του ΚΚ Συρίας θα γίνει, όπως και στα ανά τον κόσμο Κάπα Κάπα, με βρόμικο τρόπο. Ένα από τα νέα στελέχη, ο Χάλεντ Μπακντάς, υπό την καθοδήγηση της Μόσχας, θα καθαιρέσει τον Σαμάλι, τον άνθρωπο που είχε χτίσει το κόμμα, με στημένες κατηγορίες ότι συνεργάζεται με την αστυνομία—περίπτωση Πλουμπίδη και όχι μόνο(!)- και θα διαγραφεί από το κόμμα!!!

Μετά την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία και την συντριβή του ΚΚ Γερμανίας ο Στάλιν και το φερέφωνό του η Κομιντέρν -όπως είναι γνωστό στους πάντες- εγκαταλείπουν τη Σοσιαλιστική προοπτική, το σοσιαλφασισμό, και τη γενική πολιτική απεργία και υιοθετούν την πολιτική των Λαϊκών Μετώπων, των σταδίων με πρώτο σταθμό την αστικοδημοκρατική αλλαγή και την αναγκαία πλέον συμμαχία με την εθνική αστική τάξη!!! Και όπως γράφει και ο Ριζοσπάστης 2/12/23:

“Η αποσύνδεση του εθνικού από το ταξικό, η πρόταξη αστικών (έστω και “δημοκρατικών-προοδευτικών”) στόχων ...και η αναζήτηση συμμαχιών σε αστικές δυνάμεις (έστω και “δημοκρατικές”-“προοδευτικές”) οδηγούσε αναπόφευκτα στη στοίχιση πίσω από τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των αντιπάλων αστικών τάξεων κάθε εθνότητας”

Έτσι βρίσκουμε τον “σύντροφο” Μπακντάς στο 7ο Συνέδριο της Κομιντέρν (9/8/1935), όπου νομιμοποίησε τη θεωρία του Λαϊκού Μετώπου με την περιβόητη εισήγηση του φερέφωνου του Στάλιν, Δημητρώφ, να τοποθετείται και να λέει ότι:

“...συμφωνούμε πλήρως με αυτό το πρόγραμμα και υποσχόμαστε να αγωνιστούμε **με σταλινική θέληση** για να υλοποιήσουμε και να δείξουμε στο λαό μας, στα δεκάδες εκατομμύρια Αράβων εργατών, **το μόνο δρόμο για τη σωτηρία, το δρόμο της κινέζικης επανάστασης.** (χειροκροτήματα) (!!!) (ιστοσελιδα παραπόδα φιλοσταλινική 7ο συνέδριο ΚΔ 12\7\2017 υπογρ δική μας)

Αυτό μας έλειπε να μην έχουμε και χειροκροτήματα!! Ως γνωστό η κινέζικη επανάσταση 1925-27 συνεντρίβη από τον σύμμαχο του Στάλιν Τσα γκαι Σεκ !!!

Το παρακάτω σημείο της τοποθέτησης του Μπακντάς μας επιβεβαιώνει τη σκέψη του “μεγάλου τιμονιέρη” Στάλιν για το αντιιμπεριαλιστικό στάδιο:

“Ο σύντροφος Στάλιν μιλώντας για την εμπειρία της κινέζικης επανάστασης, έχει καθορίσει το γενικό νόμο της ανάπτυξης της επανάστασης στις αποικίες. Έχει ορίσει ότι αυτή η επανάσταση θα περάσει **από δύο προκαταρκτικές φάσεις: η πρώτη είναι η φάση του αγώνα για την οργάνωση ενάντια στον εξωτερικό εχθρό, τον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό και η δεύτερη, η φάση που βασίζεται στην αγροτική επανάσταση.**

Όπως καταλαβαίνετε ο “μεγάλος” Στάλιν δεν είχε βγάλει κανένα συμπέρασμα από την ήττα της κινέζικης επανάστασης του 1925 -27 και συνεχίζει να μιλάει για ανιμπεριαλιστικά στάδια και ασφαλώς για συμμαχίες και μέτωπα με την εθνική αστική τάξη!!! Και τι ειρωνεία!!

Αυτή η ανάλυση του ένδοξου κινέζικου λαού πρέπει να είναι οδηγός που πιστά θα ακολουθούν όλοι οι κομμουνιστές των αποικιών, κατά την εκπόνηση της τακτικής τους.

Ο τελικός μας σκοπός είναι η νίκη του κομμουνισμού. **Όμως για να φτάσουμε στην υψηλότερη φάση του άμεσου αγώνα για το σοσιαλισμό, πρέπει επιτυχώς να περάσουμε από άλλες φάσεις.**

Σήμερα, στις αραβικές χώρες, πρέπει να αναπτύξουμε την πρώτη φάση για την οποία έκανε λόγο ο σ. Στάλιν,, τη φάση του αγώνα ενάντια στο διεθνή ιμπεριαλισμό ο οποίος είναι ο κύριος εχθρός, ο πιο δόλιος, ο πιο απεχθής εχθρός των αραβικών λαών” (υπογρ. Δική μας οπ. π)

Για να ξεκαθαρίσει παρακάτω στην ομιλία του:

“Σε αυτή τη βάση, στη Συρία, για παράδειγμα, το Κομμουνιστικό Κόμμα πρέπει να εξετάσει τη δυνατότητα συμφωνίας ή συμμαχίας ανμεσα στα διάφορα εθνικορεφορμιστικά μικροαστικά κόμματα και την Κούτλα Ουστάνια (Εθνικό Μπλόκ), το κόμμα της **μεγαλοαστικής τάξης και των φιλελευθέρων μεγαλοκτηματιών...**

Ομοίως, έχουμε διαπράξει κάποια σοβαρά λάθη, τα οποία θα πρέπει να μας χρησιμεύσουν ως διδάγματα για το μέλλον. Κάποτε πιστεύαμε ότι η αστική τάξη έχει περάσει οριστικά στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο και ότι έχει αποκαλυφθεί ποια πραγματικά είναι στις μάζες. Αυτό είναι σοβαρό λάθος. (οπ πρ υπογρ δική μας)

Στη συνέχεια ξεκαθαρίζει:

“Έτσι αντιλαμβανόμεθα τα προβλήματα που σχετίζονται με τη δημιουργία του αντιιμπεριαλιστικού λαϊκού μετώπου, υπό το φως της ομιλίας του συντρόφου μας Δημητρώφ.”

Για να καταλήξει:

“Η Συρία και όλες οι αραβικές χώρες έχουν μπροστά τους μια **επανάσταση αστικοδημοκρατικού χαρακτήρα....”** (οπ.π υπογρ. Δική μας)

Όπως έχουμε προαναφέρει Συρία και Λίβανος βρίσκονταν κάτω από τον γαλλικό ιμπεριαλισμό. Οι κομμουνιστές διεξήγαν σκληρό αντιαποικιακό αγώνα ενάντια στους Γάλλους, όπως επίσης και οι εθνικιστές και άλλοι. Οι κομμουνιστές βρίσκονταν μπροστάρηδες σ’ αυτό τον αιματηρό αγώνα, πράγμα που επιβεβαιώνει ο εθνικιστής με μαρξιστικές αναφορές, ιδρυτής το 1942 του Μπααθισμού Μισέλ Αφλάκ, όπου από το 1932 δούλεψε πολύ στενά με τους κομμουνιστές πολλά χρόνια αργότερα είπε σε μία συνέντευξη:

“Σε όλη εκείνη την περίοδο θαύμαζα τη σκληρότητα της πάλης των κομμουνιστών κατά των Γάλλων. Θαύμαζα το πόσο σκληροτράχηλοι ήταν οι νέοι του ΚΚ. Μετά το 1936 και την ανάληψη της εξουσίας στη Γαλλία από την κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου του Λέον Μπλουμ απογοητεύτηκα και ένιωσα προδομένος.”

Γιατί ένιωσε προδομένος; Οι κομμουνιστές Συριολιβανέζοι πίστευαν στην υποστήριξη του αγώνα τους από το ΚΚ Γαλλίας όπως χαρακτηριστικά είπε στην ομιλία του στο 7ο Συνέδριο της ΚΔ ο Μπακντάς:

“Επίσης συμφωνούμε πλήρως ...αναφορικά με την βοήθεια που οι σύντροφοί μας στη μητροπολιτική Γαλλία πρέπει να δώσουν σε μας τους νέους κομμουνιστές των αποικιών.

“Σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να τονίσω την υποστήριξη που εμείς οι Άραβες κομμουνιστές έχουμε λάβει από το μεγάλο αδελφό κόμμα της Γαλλίας. Χαιρετίζουμε και ευχαριστούμε τους συντρόφους μας και όλο το επαναστατικό γαλλικό προλεταριάτο, για την επαναστατική αλληλεγγύη που έχουν δείξει προς το αραβικό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα γενικά και προς το κομμουνιστικό κίνημα ιδιαίτερα.

Ελπίζουμε ότι οι Γάλλοι σύντροφοί μας θα βελτιώσουν το έργο του τμήματος τους για τις αποικίες και ότι οι σύντροφοι μας στις άλλες ιμπεριαλιστικές χώρες θα ακολουθήσουν το παράδειγμα των Γάλλων συντρόφων μας. Ελπίζουμε θα υλοποιήσετε την υπόσχεση Δημητρόφ...” (οπ. Π)

Αυτά λέγονταν το 1935. Αυταπάτες οι οποίες αποκαλύφθηκαν το 1936 με την άνοδο της κυβέρνησης του Λαϊκού Μετώπου στην εξουσία με πρωθυπουργό το σοσιαλιστή Λεόν Μπλουμ και με την υποστήριξη του ΚΚ Γαλλίας. Ο κόσμος στο Λίβανο και τη Συρία θεωρεί μεγάλη ευκαιρία ότι η αριστερά βρίσκεται στην κυβέρνηση της Γαλλίας. Αλλά θα απογοητευτεί, καθώς το Λαϊκό Μέτωπο θα βάλει πάνω απ’ όλα τα συμφέροντα του γαλλικού ιμπεριαλισμού.

Η πρώτη γαλλο—συριακή συνθήκη που υπογράφηκε το Σεπτέμβρη του 1936 ήταν μια κοροϊδία του Λαϊκού Μετώπου μιας και υποσχόταν τερματισμό της γαλλικής Εντολής αλλά με τη Γαλλία να διατηρεί τον έλεγχο στα στρατιωτικά, οικονομικά, πολιτικά θέματα και στην εξωτερική πολιτική. Η αστική τάξη στη Γαλλία κατηγορεί την κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου για “προδοσία”. Οπότε το Λαϊκό Μέτωπο αρχίζει να αμφισβητεί κι αυτές τις αμφιλεγόμενες παραχωρήσεις που είχε κάνει. Ξέσπασαν διαδηλώσεις από τις λαϊκές μάζες που ζητούσαν αγανακτισμένες να αποχωρήσουν άμεσα τα γαλλικά στρατεύματα από τη χώρα!! Το ΚΚΓ εγκλωβισμένο στη λογική της υπεράσπισης του Λαϊκού Μετώπου δεν κάνει απολύτως τίποτα για να υπερασπιστεί το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα στη Συρία.

Από την άλλη η ηγεσία του ΚΚ Συρίας- Λιβάνου όφειλε να υπερασπίζεται την πολιτική της γαλλικής κυβέρνησης την οποία στήριζαν οι σύντροφοί τους και η σταλινική Κομιντέρν και γι αυτό καλούν τον λαό να μην πιέζει για περισσότερες παραχωρήσεις!! Η νόμιμη πλέον εφημερίδα του ΚΚΣ-Λ “Φωνή του Λαού” στο πρώτο τεύχος της πρωτοσέλιδο καλεί το λαό να υποστηρίξει το Λαϊκό Μέτωπο και την κυβέρνηση της Γαλλίας γιατί η Γαλλία ήταν πλέον η “Δημοκρατική Γαλλία”. Επίσης τη νίκη του του Λαϊκού Μετώπου το ΚΚ την υποδέχτηκε ως **“νίκη του λαού της Συρίας ενάντια στο φασισμό”!** Με αυτά και αυτά από μπροστάρηδες οι κομμουνιστές στον αντιαποικιακό αγώνα μετατράπηκαν σε φρένο με αποτέλεσμα τα εθνικιστικά κόμματα να πάρουν το πάνω χέρι την περίοδο του Λαϊκού μετώπου.

Το 1939 όταν η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου έπεσε το ΚΚ προσπάθησε να κερδίσει το χαμένο έδαφος πλειοδοτώντας σε αντιγαλλικό μένος, αλλά το ΚΚ είχε πλέον μπει στη παρανομία και βέβαια πολλά μέλη και στελέχη του είχαν αποχωρήσει απογοητευμένα.

Το 1946 οι Γάλλοι αναγκάζονται να αποχωρήσουν, όπου αποσύρονται και τα τελευταία στρατεύματα από Συρία και Λίβανο. Η εργατική τάξη την περίοδο 1940 -46 συνεχίζει να οργανώνεται στα ΚΚ Συρίας, Λιβάνου παρόλο που υπακούοντας στη γραμμή του Στάλιν όπου είχε επιβάλει αναστολή σε κάθε απεργία και αγώνα από τη στιγμή που οι σύμμαχοί του είχαν καταλάβει Συρία και Λίβανο. Το 1945 βρίσκει το ΚΚ Λιβάνου με 20.000 μέλη και αυτό της Συρίας με 15.000 από 10.000 που είχαν αθροιστικά πριν τέσσερα

χρόνια.

Ωστόσο αξίζει να δούμε με ποιες απόψεις πορεύονται την εν λόγω περίοδο. Τα ΚΚ όντας φερέφωνα της Μόσχας πέρα από τη γραμμή της “εθνικής ενότητας” που έχουν υιοθετήσει από το 7ο Συνέδριο της ΚΔ –το τελευταίο πριν τη διαλύσει ο Στάλιν το 1943 τη στιγμή που το μεταπολεμικό κύμα της επανάστασης αναπτύσσονταν σε Ευρώπη και τον αποικιακό λεγόμενο “τρίτο κόσμο”– αποδέχονται και το ειρηνικό πέρασμα στο σοσιαλισμό, -στόχο βέβαια που τον έχουν παραπέμψει στις καλένδες, όπως θα δούμε παρακάτω— απορρίπτοντας την μαρξιστική -λενινιστική θέση για την συντριβή του αστικού κράτους!!

Ο **Χάλεντ Μακντάς, ΓΓ του ΚΚ Συρίας** υπήρξε επί δεκαετίες μακράν ο σημαντικότερος σταλινικός κομμουνιστικός ηγέτης στη Μέση Ανατολή. Το 1944 σε μια ομιλία του για τη γενική πολιτική των Αράβων κομμουνιστών δήλωνε:

“Είναι προφανές ότι το πρόβλημα της εθνικής απελευθέρωσης είναι πρόβλημα του έθνους σαν σύνολο -(!!)κατάργηση των τάξεων- (...) Η εθνική απελευθέρωση είναι προς το συμφέρον των εθνικών γαιοκτημόνων, είναι προς το συμφέρον τόσο των μικρών όσο και των μεγάλων εμπόρων.”

Και αποκαλύπτει χωρίς ίχνος ντροπής ότι:

“ Όποιος διαβάσει το Εθνικό Πρόγραμμά μας, το πρόγραμμα που υιοθετήθηκε από το συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Συρίας και Λιβάνου, θα διαπιστώσει ότι **δεν αναφέρεται στο σοσιαλισμό. Δεν υπάρχει ούτε μία φράση ή αίτημα με σοσιαλιστικό χρώμα.**”

Και παρακάτω καθησυχάζει τους γαιοκτήμονες:

Δεν απαιτούμε...τη δήμευση των περιουσιών και των γαιών τους,Το μόνο που ζητάμε ως αντάλλαγμα... είναι ο οίκτος για τον φελάχο, να βγει από τη φτώχεια και τον αναλφαβητισμό....Αυτά είναι τα οικονομικά μας, ή αν μπορείτε να πείτε έτσι, **τα κοινωνικά μας αιτήματα. Είναι δημοκρατικά και πολύ μετριοπαθή. (!!!)**

Το μόνο που απαιτούμε...είναι η εισαγωγή ορισμένων δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων για τις οποίες όλοι μιλούν και όλοι συμφωνούν ότι είναι απαραίτητες. **Το αίτημα μας δεν είναι ούτε θα είναι -το δεν έχει και μέλλον σσ- και δεν περιλαμβάνεται στο πρόγραμμά μας, η δήμευση του εθνικού κεφαλαίου και των εργοστασίων.... Το μόνο που απαιτούμε είναι η βελτίωση της τύχης των εργατών...μιας δημοκρατικής εργατικής νομοθεσίας στη βάση της δικαιοσύνης και της εθνικής αλληλεγγύης.”** (Από τη μπροσούρα “Λευτεριά στη Παλαιστίνη”, εκδ. Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο υπογρ. δική μας σελ 149-42)

Αυτές οι σταλινικές απόψεις οδήγησαν το ΚΚ Συρίας να γίνει ουρά του Μπάαθ—του Ασσαντ-, πράγμα που το οδήγησε το 1972 να συμμετάσχει στο “Εθνικό Μέτωπο” και στο να συγκυβερνά με τις αιματοβαμμένες κυβερνήσεις των Άσαντ με μόνο διάλειμμα την περίοδο 1981—86!!!

Το άλλο μεγάλο λάθος που του μείωσε σημαντικά το κύρος και την επιρροή στο εργατικό και λαϊκό κίνημα: η θέση που πήρε για την Παλαιστίνη από το 1947 όπου ακολουθώντας πιστά τη γραμμή του συντρόφου Στάλιν, εγκαταλείπουν τη θέση για ενιαίο σοσιαλιστικό Παλαιστινιακό κράτος,

καταγγέλλοντας ταυτόχρονα το σιωνισμό σαν αποικιοκρατικό- θέση της ΚΔ επί Λένιν—για να υιοθετήσουν την θέση του ΟΗΕ για δύο ανεξάρτητα κράτη. Θέση την οποία ψήφισε ο Γκρομπίκο υπερθεματίζοντας και με τα δύο χέρια. Και ως γνωστό η θέση αυτή οδήγησε στη “Νάγκμπα”, το 1948, δικαιώνοντας το σιωνισμό και ανοίγοντας το δρόμο για τον πρώτο αραβοϊσραηλινό πόλεμο. Είναι δε στους πάντες γνωστό ότι τους σιωνιστές την περίοδο αυτή τους προμήθευε όπλα η Λαϊκή Δημοκρατία της Τσεχοσλοβακίας με την έγκριση του Στάλιν, της ΕΣΣΔ!!!

Όλα αυτά είναι το **έγκλημα**, μόνο που την **τιμωρία** την πληρώνει ο λαός στο ακέραιο!!